

РЕШЕНИЕ

№ 36190

гр. София, 04.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7708** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.
Образувано е по жалба на Х. М. А. Ф., Л., гражданин на С., с адрес [населено място], [улица], ПМЗ – В. към РПЦ – С. на ДАБ при МС срещу Решение № 2487/13. 03. 2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл.75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.
С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, поради съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие с материалния закон. Правят се възражения, че не е анализирана ситуацията със сигурността в С. в контекста на личната бежанска история. Не е изследван региона на местоживееене, в който евентуално ще бъде върнат жалбоподателя. Административният орган превратно тълкува и не съобразява предвижданията на Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465/07. Неразгледани по същество остават причините, довели до напускане на местоживееенето поради основателен страх от преследване именно там. Жалбоподателят е физически преследван от представители на новата власт в С., както и поради отричането на порядките на ислямската религия, така и като бивш военен, отклонил се от военна служба. Желанието му е да намери закрила в сигурна държава като България, което няма да позволи да бъде върнат на място, където ще бъде преследван, унижаван и тормозен. В хода на съдебното производство доводите се поддържат лично от жалбоподателя и чрез адв. Н.. Представени са писмени бележки.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез юрисконсулт Г., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Счита, че в хода на административното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, нито на материалния закон.

СГП, редовно уведомена, не участва в съдебното производство.

Административен съд – София град, I отделение, 43 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството за закрила е започнало по молба за международна закрила с вх. № ПМЗ – В – 662/22. 11. 2024 г. на РПЦ – [населено място], подадена от Х. М. А. Ф., ЛНЧ [ЕГН], от мъжки пол, роден на 01. 09. 1989 г. в [населено място], обл. Х., С., гражданин на С., етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение:женен.

Личните данни са установени с декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци, търсещи международна закрила в Република България.

В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на разбираем език, видно от положения подпис на протокол с рег. № УП 7260/07.01.2025 г. (л. 25 – л. 29 от делото).

Видно от протокола от проведеното интервю, Х. М. А. Ф. твърди, че е напуснал С. за първи път през 2014 г., заедно със семейството си. Останали 20 дни в Турция и се върнали в С., поради влошаване на здравословното състояние на майка му. През 2022 г. напуснал С. отново, заедно със съпругата си. Върнали се в С. след престой от 2 месеца в Турция. През месец септември 2024 г. напуснал отново С. със семейството си. Влязъл в България нелегално, без документи. Заявява, че в държавата по произход не е бил арестуван, не е осъждан, не е имал проблеми заради етническата си принадлежност, нито заради изповядваната религия. Не е участвал във въоръжена групировка, не е имал проблеми заради членството в Баас. Не е заплашван и не му е упражнявано насилие. Служил е в армията от 2009 г. до 2012 г. По професия е земеделец, работил е и в магазин за дрехи втора употреба в [населено място]. Напуснал С. заради липсата на сигурност и бомбардировките в [населено място]. Селото, в което живеел е близо до [населено място]. Не желае да се върне в С.. Смята, че С. няма бъдеще, управляващите политици са радикализирани, цялата смяна и на образователната система. Молба за закрила е подал в Република България, защото тук положението е спокойно.

В хода на административното производство е приета справка № МД 02 – 60/29. 01. 2025 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в С..

Получено е становище от ДАНС с рег. № М 11164/15.01. 2025 г., че не възразява да бъде предоставена закрила на Х. М. А. Ф., Л., гражданин на С., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

Изготвено е становище рег. № уп 7260/11.03.2025 г. от А. Т., старши експерт в отдел „ПМЗ – кв. В.“, РПЦ – [населено място], ДАБ при МС, с което е направено предложение да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца.

При така изложената фактическа обстановка, ответникът е формирал извод, че не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като чужденецът не е направил

релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група - не е налице „основателно опасение от преследване“. Молбата за предоставяне на международна закрила е мотивирана с войната в С., която обаче е приключила с падането на режима на Б. А.. Не са посочени никакви относими към предпоставките за предоставяне на статут причини, обосноваващи опасения за преследване. В оспореното решение е мотивирано, че кандидатът за международна закрила не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Въз основа на справката относно обстановката в С. е прието, че има спорадични актове на насилие, които не могат да се оценят като вътрешен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, нито пък страната е в международен конфликт и няма основание за предоставяне на субсидиарна закрила по чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ. Няма основание за получаване на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, поради други хуманитарни причини.

С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на бежански статут, така и по чл. 9, ал. 1, т. 1-3 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, нито са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут по други причини.

С оглед изложеното, по молбата на Х. М. А. Ф., гражданин на С. е отказано предоставяне на международна закрила с оспореното решение.

Ответникът е представил актуална справка от 13.10.2025г. за актуалната обществено - политическата обстановка в С., както и справка от 20.10.2025 г. относно въпроса дали подлежат на наказания лицата, неявили се за отбиване на редовна военна служба и възможностите за освобождаване от военна служба.

Дадени са обяснения лично от жалбоподателя.

От правна страна:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от адресата на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган – от председателя на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентиранията правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ – приета е молба за международна закрила от Х. М. А. Ф., Л., гражданин на С., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис върху писмено копие на указанията, в проведеното интервю е участвал преводач от арабски език, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси.

Съдът счита, че решението е мотивирано, постановено е при изяснена фактическа обстановка, както и е обсъждана актуалната обстановка в С., като са цитирани различни източници на информация и е формиран извод, че в действителност обстановката в С. не е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт.

По приложението на материалния закон, съдът също счита, че материалният закон е приложен правилно.

Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал.1 ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ,

преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация.

Правилно административният орган е обосновал извода за липсата на предпоставките за приложение на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, тъй като в процесния случай по отношение на чужденеца не са налице конкретни данни и доказателства, които да обосноват извод за основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Кандидатът посочва при проведеното интервю, че същият не е членувал във въоръжена групировка, както и че не е имал проблеми с официалните власти в страната на произход, не е бил арестуван, съден или осъждан, срещу него няма образувани дела. Тези негови твърдения обосновават извод за липсата на основания по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

По отношение на основанията за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 ЗУБ - също изводите на ответника са правилни. Предвид данните, съдържащи се в интервюто на молителя, решаващият орган е приел, че липсват доказателства жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ - като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, или наказание. Не се установява да е напуснал след като е изложен на реална опасност от тежки посегателства /такива по чл.9, ал.2/, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В тази връзка, както вече беше посочено, самият жалбоподател твърди, че не е имал проблеми с официалните власти, не е бил задържан, съден или осъждан, не твърди също така спрямо него да е оказвано насилие. Следователно, споделят се от съда изводите на административния орган за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ.

Относно приложението на разпоредбата на т.3 на чл. 9 ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи, срещу живота и личността му като гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, следва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., съгласно което използваните изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по - обща опасност от посегателство -по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на гражданско лице, отколкото определени насилia. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ -термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу граждански лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото

протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата.

В това отношение следва да се уточни, че колкото по - способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по - ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Реална опасност за жалбоподателя да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата не съществува, както и няма нарушение на принципа „забрана за връщане“ във връзка с настъпилата промяна в обществено –политическата обстановка в С.. Тази обстановка съществено се е изменила след като Х. М. А. Ф. е напуснал С. през месец септември 2024 г. Административният орган правилно е преценил, че с падането на режима на Б. А. в края на 2024 г. е разрешен основният конфликт в страната, който дълги години води до въоръжени сблъсъци на различни групировки. Видно от представените справки, функционирането на основните институции в държавата е възстановено и съществено е подобрена ситуацията със сигурността. Видно от последната актуална справка към 13.10.2025 г., общото положение в страната се подобрява, което води до увеличаване на броя на завръщащите се лица, напуснали по време на въоръжените конфликти в С.. Основните причини за завръщане на сирийците остават непроменени с течение на времето, като най – често посочваните са политическите развития, подобрената сигурност и събирането на семействата. Повечето завърнали се лица се насочват към провинции в С. С. като А., Идлиб, Д. и Х. са най - честите дестинации. Тоест провинция Идлиб, където е местоживеенето на чужденеца е безопасна и там се завръщат множество сирийци.

След преглед на информацията, съдът приема, че настъпилите нови обстоятелства водят до положителна промяна в обществено политическия живот в С. и подобряване на ситуацията със сигурността, включително и в област Идлиб. Летището в Д. функционира. Страната се стабилизира и се връща към нормална работа на държавата и държавните институции. Конфликтът в С. е разрешен, няма опасност за връщащите се в страната цивилни лица.

Обоснован и мотивиран е изводът на административния орган, че данните от справката не сочат на съществуване на основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1,

т. 3 от ЗУБ.

Не са основателни и опасенията във връзка с военната служба, видно от протокола от проведеното интервю, Х. М. А. Ф. е отслужил редовна военна служба в периода от 2009 г. до 2012 г.

Всичко това води до извода, обоснован и от административния орган, че за Х. М. А. Ф. не съществуват предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут.

Обжалваното решение е и в съответствие с чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. При връщане в страната по произход не са застрашени животът или свободата на Х. М. А. Ф. по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и той не е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

С оглед изложеното, правилно ответникът по същество е приел, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. - град, I -во отделение, 43 – ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Х. М. А. Ф., Л., гражданин на С., с адрес [населено място], [улица], ПМЗ – В. към РПЦ – С. на ДАБ при МС срещу Решение № 2487/13. 03. 2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл.75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: